

Tentoonstellingen

André Gelpke in Fotogalerie Lichttropfen

Geïnspireerd door de activiteiten van Fotogalerie Wilde in Keulen is onlangs in Aken nabij Maastricht, in het Land zonder Grens, Fotogalerie Lichttropfen van start gegaan. De galerie, gevestigd op de bovenverdieping van boekhandel Backhaus in de Kockerellstrasse, is een initiatief van de boekhandelaarster Elizabeth Stephenson en de jonge Akense fotografen Rudolf Kicken en Wilhelm Schürmann. De eerste tentoonstelling

was gewijd aan werk van de Akense fotografen Wolfgang Brauers, Michael Hassiepen, Kicken en Schürmann. Tot eind mei is in „Lichttropfen“ werk te zien van André Gelpke, die deze zomer afstudeert aan de Folkwangschule te Essen. Keuze en inrichting getuigen van een gelukkig initiatief. In een gesprek met Elizabeth Stephenson en Wilhelm Schürmann is mij gebleken dat de

nieuwe fotogalerie niet mikt op gevestigde namen maar vooral jonge fotografen stimuleren wil, mensen die interessant genoeg zijn om gelanceerd te worden. De combinatie boekhandel-fotogalerie is erg gunstig, te meer omdat de mensen van Lichttropfen een professionele aanpak demonstreren en een uiterste perfectie nastreven. De omstandigheid dat „Dritte im Bunde“, Rudolf Kicken, in de VS studeert aan

het Rochester House, verzekert de fotogalerie in de oude Keizer-Karel-stad van actuele informatie over de fotografie in Amerika. Behalve de Neue Galerie, brandpunt van het Fotorealisme, bezit Aken nu een expositieruimte die de fotografie een grote dienst zal bewijzen. Daarvan ben ik overtuigd.

W. K. Coumans

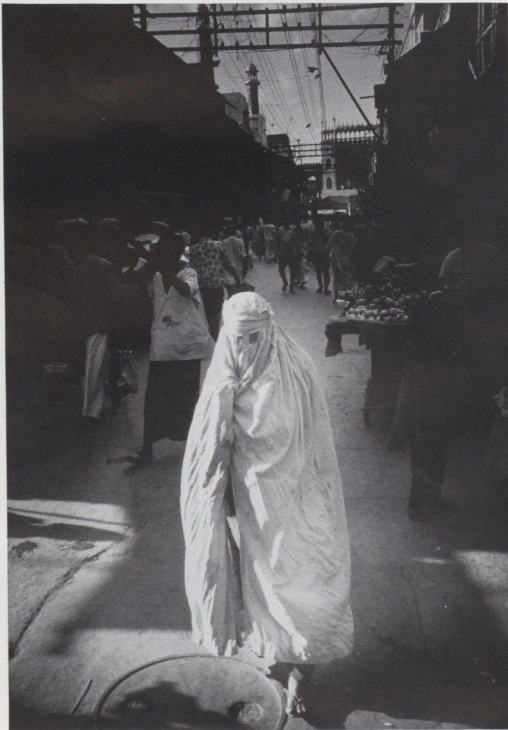
Met André Gelpke heeft Fotogalerie Lichttropfen te Aken een opmerkelijke figuur in huis gehaald, een jonge fotograaf (27) die met een ongewone inzet bezig is zijn ervaringen tot uitdrukking te brengen. Wat hij bij Lichttropfen laat zien is van een beeldende intensiteit, maar bovenal getuigt het van zijn vermogen om binnen de begrenzing van onderwerpen als „prostitutie“, „travestie“, „Kloosterleven“, en „meditatie“ een we-

reld op te roepen die met vormen van menszijn alles te maken heeft. Het leven van een monnik is niet minder uitzonderlijk dan dat van iemand die man noch vrouw is en zich moet zien te redden in het isolement dat hem door een maatschappelijke schijn-orde wordt opgelegd. Zonder te moraliseren is André Gelpke bezig zichtbaar te maken wat mensen onderscheidt en bindt. Hij toont samenhang aan en legt getuigenis af van zijn hou-

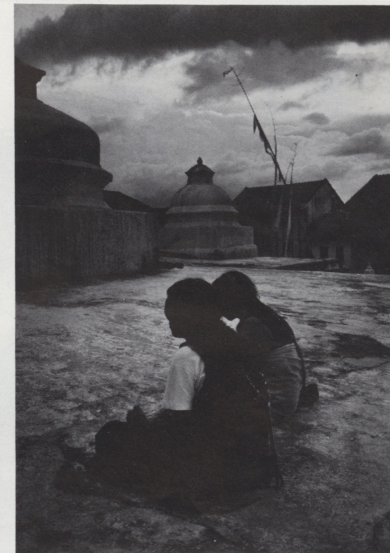
ding in de tijd, is kortom met huid en haar betrokken bij de situatie van mensen met wie hij zich in meer of mindere mate tijdens het fotografisch proces identificeert. André Gelpke had al een harde leerschool achter de rug toen hij zich liet inschrijven aan de Folkwangschule te Essen, om er de opleiding te volgen van prof. dr. Otto Steinert. Hij werkte in de bouw, was soldaat en vrachtwagenchauffeur, deed vervolgens praktische ervaring op bij een reclamefotograaf, stond zou je kunnen zeggen midden in het leven. Gelpke noemde zijn tentoonstelling „Stationen“, om aan te geven, denk ik, dat hij niet zo maar een hoeveelheid foto's heeft opgehangen, die een beeld willen geven van zijn fotografisch kunnen, maar dat er in de opbouw van zijn expositie een (gefaseerde) lijn zit, duidend op een ontwikkelingsgang.

Stupa und Schirm

New Dehli

Nepal

Transvestiten

André Gelpke

De tentoonstelling van André Gelpke zou je het portret van een fotograaf kunnen noemen. Het portret van een persoonlijkheid, die op zoek is naar het algemeen-menselijke. Dat hij daarbij stuit op verschijnselen en mensen in de marge van onze samenleving (een al te lichtvaardig uitgesproken woord) wil zeker niet zeggen dat hij uit is op sensatie en foto's die hun betekenis danken aan spectaculaire onderwerpen. Daarvoor is

André Gelpke te integer en te zeer betrokken bij wat hij doet. De prostitueés die hij op St. Pauli in Hamburg fotografeerde dragen namen: Ilona, Therese, Cherie. Gelpke fotografeerde ze niet plompverloren met de „verborgen camera's, maar met begrip voor hun situatie. Zijn foto's wijzen op vertrouwde en inzicht. Hij fotografeert mensen, met wie hij in een vertrouwelijke relatie staat. Zo is ook zijn serie over de in een commune sa-

menwonende travestieten ontstaan. Aandoenlijke beelden van geschonden mensen, gedwongen levend in ghetto.

Op de foto's van André Gelpke raak ik niet licht uitgekeken. Ze maken iets zichtbaars, maar ze bewaren een geheim, een stilte, die niet verstaan wordt. Hoe raadselachtig is niet de foto „Stupa en Schirm“. In de fotografie van André Gelpke krijgen mensen en dingen een

glans van eeuwigheid. Kijk eens naar „De Zwemmer“ van André Gelpke. Paul Snoek dichtte: „Zwemmen is een beetje bijna heilig zijn“.

Willem K. Coumans

De zwemmer